

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
1 Пж 7353/16
16.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Јелене Вилдовић Живковић, председника већа, судије Иванке Спаховић и судије Зорице Туцаков, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ул. бр., чији је пуномоћник Горан Цветковић, адвокат из ..., ул. бр., против туженог „.....“ д.о.о. из ..., ул. број, чији је пуномоћник Бошко Ристић, адвокат из ..., ул. број, ради поништаја одлуке скупштине друштва, вредност предмета спора 15.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 28 П 1973/2016 од 13.09.2016. године у седници већа одржаној дана 16.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 28 П 1973/2016 од 13.09.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу I изреке поништена је одлука туженог која је донета на седници скупштине туженог дана 24.12.2015. године, а којом је тужилац разрешен функције директора туженог, а за новог директора тужиоца је именована ББ са овлашћењем без ограничења. У ставу II изреке обавезан је тужени да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 46.500,00 динара.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, па у смислу жалбених навода предлаже да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивње.

У одговору на жалбу тужилац је оспорио жалбене наводе туженог и предложио да се жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 386. став 3. истог закона.

Неосновани су наводи жалбе којима се указује да је првостепена пресуда захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер насупрот жалбеним наводима првостепена одлука нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати. Изрека исте је јасна и разумљива, а у образложењу су наведени разлози о свим чињеницама битним за одлучивање, које произлазе из стања у списима предмета.

Према стању у списима, тужилац тужбом побија одлуку скупштине туженог о разрешењу овде тужиоца са места директора и именовању другог лица за новог директора.

Првостепени суд је на основу оцене изведених доказа утврдио да је тужилац члан туженог привредног друштва са уделом од 10% у основном капиталу друштва, а привредно друштво „.....“ д.о.о. са уделом од 90% у основном капиталу друштва. Законски заступник привредног друштва „.....“ д.о.о. је упутио дана 02.12.2015. године, захтев АА, као директору „.....“ д.о.о. овде туженог, да сазове ванредну седницу скупштине друштва у складу са одредбама члана 202. Закона о привредним друштвима. Захтев за заказивање ванредне седнице скупштине друштва послат је 02.12.2015. године, тужилац наведени захтев није примио, што је утврђено из потврде о пријему пошиљке и повратнице, будући да се на истој не налази потпис тужиоца нити било ког другог лица којим би се потврдило да је предметна пошиљка примљена. Наведено је потврдио у свом исказу и сведок ВВ, директор „.....“ д.о.о., који је изјавио да АА, овде тужилац није примио захтев за сазивање ванредне седнице скупштине друштва и да се та пошиљка вратила као неуручена. Након тога, привредно друштво „.....“ д.о.о. је, као већински члан друштва „.....“ д.о.о., дана 15.12.2015. године, заказао ванредну седницу скупштине за 24.12.2015. године, а тужилац је позив за одржавање ванредне седнице примио дана 16.12.2015. године. Дописом од 21.12.2015. године пуномоћник тужиоца се обратио привредном друштву „.....“ д.о.о. којим га је обавестио да седница није сазвана у складу са одредбама члана 202. Закона о привредним друштвима и замолио наведено привредно друштво да одложи седницу, односно да је закаже у складу са законом. Ванредна седница је одржана дана 24.12.2015. године и на њој је донета Одлука о разрешењу и именовању директора друштва, чији се поништај тужбом тражи.

Првостепени суд је ценио приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца и правило закључио да исти није основан. Наиме, тужилац је члан туженог друштва са уделом од 10%, па у складу са чланом 376. у вези члана 217. Закона о привредним друштвима тражи поништај наведене одлуке.

Првостепени суд је ценио чињеницу да је тужилац у конкретном случају пренео управљачка права у привредном друштву „.....“ д.о.о., овде туженом, на ГГ као стицаоца у складу са члановима 30. и 35. Закона о Агенцији за борбу против корупције и закључио да то није од утицаја. Након закључења уговора о преносу управљачких права у привредном друштву не долази до престанка својства члана привредног друштва на страни преносиоца, већ само до преноса управљачких права која стицалац обавља у своје име, а за рачун преносиоца, те закључени уговор о преносу не представља правни основ за промену чланова у привредном друштву код Агенције за привредне регистре. У прилог наведеном иде и чињеница да је тужилац уписан као члан овде туженог са 10% удела у капиталу, а што међу странкама није спорно. Имајући у виду наведено правилно је закључио првостепени суд да преносом управљачких права, тужиоца није престало својство оснивача туженог друштва, нити су му престала права која по закону има по том основу, укључујући и право на побијање одлука скупштине из члана 376. у вези члана 217. Закона о привредним друштвима.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом члана 202. Закона о привредним друштвима у вези чл. 376. став 1. тачка 1. и 217. истог закона усвојио тужбени захтев тужиоца као у ставу I изреке, налазећи да су испуњени законски услови за поништај Одлуке туженог која је донета на седници скупштине одржане дана 24.12.2015. године. Како тужилац у својству директора туженог није примио захтев привредног друштва „.....“ д.о.о. за сазивање ванредне седнице скупштине оснивача туженог, првостепени суд налази да није ни настало право привредног друштва „.....“ д.о.о. као члана туженог друштва да непосредно сазове седницу скупштине, а у складу са одредбом члана 202. Закона о привредним друштвима.

Одредбом члана 217. Закона о привредним друштвима прописано је да се одредбе чл. 376. до 381. истог закона о побијању одлуке скупштине акционара друштва, сходно примењују на побијање одлуке скупштине друштва са ограниченом одговоношћу. У конкретном случају тужени је организован као друштво са ограниченом одговорношћу. Одредбом члана 376. став 1. тачка 1. Закона о привредним друштвима, који се примењује на основу члана 217. истог закона, прописано је да један или више акционара који су имали право на учешће у раду седнице скупштине могу тужбом надлежном суду побијати одлуку донету на тој седници скупштине и тражити накнаду штете ако та седница скупштине није била сазвана у складу са овим законом и статутом.

Правилно је становиште првостепеног суда да се на поступак доставе захтева за одржавање седнице скупштине друштва из члана 202. став 2. Закона о привредним друштвима не може применити одредба члана 204. став 1. Закона о привредним друштвима, према којој се позив за седницу сматра достављеним даном слања препоручене пошиљке, будући да се иста може применити само на поступак и начин достављања позива члановима друштва за седницу скупштине.

Захтев за сазивање ванредне седнице друштва се, у складу са одредбом члана 202. став 3. и 4. Закона о привредним друштвима, у писаном облику, доставља директору друштва у функцији пословодног органа друштва па се и достава има извршити на адресу седишта друштва на начин који је прописан за достављање писмена друштву одредбом члана 20. став 3 Закона о привредним друштвима, тако што ће се, ако је достава писмена друштву на адресу седишта друштва путем препоручене пошиљке у смислу закона којим се уређују поштанске услуге била неуспешна, сматрати да је достава те пошиљке уредно извршена истеком рока од осам дана од дана другог слања те пошиљке, под условом да је између та два слања протекло најмање 15 дана.

У конкретном случају тужени није доставио доказе на околност да је достава захтева за сазивање ванредне седнице скупштине туженог друштва „.....“ д.о.о. извршена директору туженог друштва на начин предвиђен чланом 20. став 3. Закона о привредним друштвима, па је првостепени суд правилно закључио да привредно друштво „.....“ д.о.о. као члан туженог друштва „.....“ д.о.о. није стекло право да непосредно сазове седницу скупштине, у складу са одредбом члана 202. Закона о привредним друштвима. Стога нису основани наводи туженог изнети током поступка и у жалби да се има сматрати да је тужилац примио захтев за сазивање ванредне седнице скупштине туженог друштва када му је исти упућен на кућну адресу као препоручена пошиљка, будући да тужилац као директор друштва није долазио на адресу седишта, па се достава није могла извршити на адресу седишта туженог друштва „.....“ д.о.о.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбе 202. Закона о привредним друштвима у вези чл. 376. став 1. тачка 1. и 217. истог закона, када је усвојио тужбени захтев тужиоца као у ставу I изреке налазећи да одлука туженог о разрешењу овде тужиоца са места

директора и именовану другог лица за новог директора 24.12.2015. године, донета на седници скупштине туженог друштва која није сазвана и одржана у складу са Законом о привредним друштвима.

Првостепени суд је ценио наводе туженог, које понавља и у жалби, да не постоји правни интерес тужиоца за вођење овакве парнице, јер ни поновно одржавање скупштине не би довело до другачијег исхода, а имајући у виду да је „....“ д.о.о. из, већински власник са уделом од 90% који не може бити прегласан приликом одлучивања о избору директора тј. одлука никако не би могла да буде поништена јер присуство тужиоца на скупштини не би утицало на доношење другачије одлуке, и правилно закључио да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Право на побијање одлуке скупштине акционара предвиђено је одредбом члана 376. Закона о привредним друштвима. Исто се остварује подношењем тужбе у законом прописаном року, надлежном суду од стране једног или више акционара, (у конкретном случају члана друштва са ограниченом одговорношћу на основу члана 217. Закона о привредним друштвима), који су имали право на учешће у раду седнице скупштине, а поступак се окончава доношењем одлуке суда којом се поништава одлука скупштине, уз претходну доказаност испуњености законских разлога за поништај, из става 1. члана 376. Закона о привредним друштвима. Тужба за побијање одлуке скупштине допуштена и у ситуацији када мали акционар, односно члан друштва не би могао да утиче на другачије одлучивање, не представља разлог који искључује право на побијање одлуке, нити то значи да су одлуке донете на тако одржаној седници законите. Обавеза је суда да у таквој ситуацији поступа по тужби и утврђује испуњеност услова из члана 376. став1. Закона о привредним друштвима. С обзиром да у конкретном случају седница није била сазвана у складу са законом првостепени суд је правилно закључио да постоји правни интерес тужиоца да побија предметну одлуку, донету на ванредној седници скупштине друштва.

Суд је ценио и остале наводе жалбе али налази да нису од утицаја на одлуку суда у овој правној ствари.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка донета на основу члана 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу I изреке.

Трошкови које је тужилац имао поводом поднетог одговора на жалбу нису трошкови који су потребни ради вођења парнице. Зато се тужиоцу не признају трошкови другостепеног поступка.

Са изнетог одлучено је као у ставу II изреке.

ИС/ДМ/ВМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Јелена Вилдовић – Живковић, с. р.

За тачност отправка